

(lleg. -assait suposo) que *AlcM* recull a Pinós i dos pobles del Cadener: sembla un *Garriga as-sáyyid* 'garriga del senyor, de l'amo' que formessin els moros de Calaf (veí de Pinós) abans de la reconquesta.

Garroll; *garrolla*, V. supra. *Garrollam*. +*Garroller* 5 (supra).

¹ Bast-Bass. trobaren també *carrica* en un dels docs. que han despul·lat, anterior a 1100 i per tant diferent d'aquest (remeten a llur article *garriga*, no publicat encara). — ² Lectura clara segons el facsímil, tot i que en l'ed. de Luchaire, *Recueil Anc. Gc.* 5 es va imprimir per errada *Gairiga*. — ³ Glossat «chêne» en *Bouts dera Mount*. VIII, 3, però el fet que el mateix poeta usa *casse* a continuació, com a diferent, mostra que no és el 'roure' sinó una de les menes de «chêne-vert» o sigui d'alzina. — ⁴ Un *garríe* que donen tots dos no val, car només es funden en el nom del poble Lucgarrier, que no hi tindrà res a veure, puix que postula -INARIU: ¿del nostre *garrí* 'porcell'? Però qui sap si és de fiar la *rr* doble de les grafies: ¿LUCUS GALLINARIUS 'bosc dels galls salvatges'? — ⁵ Comentaven «aquest és un paisatge *ambə gərigóstəs*»: tot aquell país, en efecte, està cobert de bosquets dispersos no gaire extensos, però de força espessura. Si la forma bearnesa surt de *garreougste* (*bu* < *gu* fóra normal), tindriem un derivat de *garriga*, amb un sufix ben singular, als dos extrems del Pirineu. A postular potser un *GARRIKO-STO- amb el conegut sufix cèltic -STO-, que justament vaig testificar abundantment en la toponímia pre-romana aquitana: goidèlic MITOSTO-, CABROSTO-, *Alardostus*, i els noms moderns com *Olost*, *Gazost*, (*Ar*)*beost*, *Ardengost*, *Adast*, *Neurest* etc. (*Du Nouveau sur la T. O.*, 204-7). Valuós indici del caràcter cèltic de GARRIKO-. — ⁶ Que no coneixem més que per Simonet i els seus dos mss.; estava a sou del reietó musulmà de Saragossa, a on es devia haver refugiat el seu pare, el nom del qual sembla Beclarès i en tot cas recorda tant el de *Beclara* = Vallclara, a la ratlla del Priorat. Segons Simonet aquest diminutiu hi figuraria com a «nombre del adianto o culantrillo de pozo, hierba semejante a la *carrasquilla* 'querula minor' ('aladierna)». — ⁷ I segons Schuchardt l'àrea de *cariglio* «cerro, sugherella» ja començaria prop de Roma. I en efecte l'AIS 592 ho porta a Teramo i prop de Roma. — ⁸ D'un descendent de CERRUS en mossàrab o en el romànic africà provenen probablement el bereber *ašerruš*, àr. magr. *širīš* (Schuchardt), mossàrab *chirich* «coscoja en que nace la grana», «mesto», *chiricha* «árbol de bellotas» (*PAlc.*). — ⁹ No puc entrar a fons en la qüestió entre Schuchardt, Simonet i Baist (*KJRPh.* IV, 320; cf. M-L., *Litbl.*, 1891, 58) sobre si les formes berebers són manllevats del ll. CERRUS o descendents autòctons de la mateixa arrel, com prefereix Baist. En aquell sentit ho pot fer sospitar la terminació -úš, car sovint en àrab (i crec que també ho fan parlars berebers) la terminació flexiva -us, -os, dels mots manllevats del llatí i el grec apareix conservada com si la -s fos radical, i per això Schu-

chardt tracta d'*akerruš* en la seva monografia sobre les llatinitats del bereber, però en el text s'expressa en forma ambigua (que es pot entendre fins com a negativa). I en efecte és impressionant la semblança entre el bereber *akarruš* i el prov. *agarrús*, *garrús*, que he testificat abans. En aquest, però, -ús no pot venir ni de la terminació llatina ni de la bereber, i suposa com a base, si fa no fa, -ŪCIU: en el meu coneixement massa elemental del bereber, no sé si la fonètica d'aquesta llengua permet suposar una base així. Hi ha encara *bašierθ* en altres parlars berebers, forma que Schuchardt no vol separar d'aquelles. I en fi el cas que veurem de *garrolla* ens posa en guarda sobre el perill de les convergències i coincidències. *AlcM* porta un *garrís* del Pinós [Monóver] 'terreny arenós ---', que no sé si és verament romànic, com el prov. *garrús*, o manlleu nord-africà. ¹⁰ Que ho afirmen gent com Dauzat i fins Bertoni (si és d'ell la nota anònima d'*ARom.* II, 128) no els costa gaire. A d'altres, més savis que ells sobre això, els «corre major dubte» o neguen, i no sense donar raons atenedibles: M-L., *Roman. Namenstudien* II, 67, n. 3, i 10, n. 2 (a propòsit de *KARTZEA > *Garcia* i basc, *hartz-e-a*); Skok, *ZRPh.* XLIX, 1929, 76. Notem que Schuchardt conspícuament s'abstingué. ¹¹ Que sí Bertoldi, Wartburg (*FEW* II, 419ss.) i Whatmough (*Dial. Anc. Gaul* I, 10), als quals (llevat del primer) s'aplica també l'allusió feta a Ausiàs; Rohlf's en dubta (*ASNSL* CLXXV, 139; cf. *Le Gc.* I, § 309), i V. en el *DECH* I, 892a17-25, les raons amb què escèpticament ho sospeso. Ja la forma d'aqueix *CARRA és insegura, tot i que va fent aparicions, d'ençà que Joyce conjurà aquest espectre a base no sols de l'irlandès antic i modern, sinó de la toponímia d'Irlanda. Wartburg segueix aquí el seu costum de callar el meu nom quan em calca (nota 14, que treu de la meua de *VRom.* II, 168; cf. *TopHesp.* II, 128, 161, 187) tot citant-lo quan creu poder-me desmentir (igual que feia amb Jud etc.). — ¹² Més que més veient que hi ha un altre brot esporàdic de tal contaminació a Saintonge, *jarouille* «chêne têtard». Wartburg hi barreja mots que no hi tenen res a veure, com l'aranès *carrólha* (a Montgarri *garúla*) 'pinya' (com ja ho mostra el significat és *CARYLIUM*, veg. ací *GAROTA*), i *GARRA* 'cama' que a desgrat de la seva nota 10 no hi havia cap raó fonètica ni semàntica per fer-hi intervenir. — ¹³ A tort perquè Balari (*Orig.*, 571) documenta *foraster* en aquest sentit en una escriptura ripollesa de 1123.

Garrideia, V. grétol (CRIDAR) *Garridesa*, *garridor*, V. *garrít* *Garriganyar*, V. *garranyic* *Garrigar*, *Garrigàs*, *garrigó*, *garriguer*, *garriguera*, V. *garric* *Garrimanxos*, V. *garnatxa* I *Garrina*, *garrinada*, *garrinar*, *garrinc*, *garrinet*, V. *garrí* *Garrigolla*, V. *caragol*

GARRINGOT [Dag.; Ruyra, *AlcM*], de **garrindot* metàtesi de *redingot* i encreuat amb aquest, que és catalanització del fr. *redingotte* < angl. *reading*